

EDITORIAL

Per sempre... CARMÉ

El passat diumenge 9 d'abril, amb només 46 anys, ens deixava Carme Chacón. Afiliada al PSC durant 30 anys, la primera dona que va arribar a ser ministra de Defensa a Espanya, ens ha deixat un llegat personal i polític inoblidables. Tant el PSC, com l'equip de l'Endavant!, hem decidit dedicar-li a la Carme la

part més destacada d'aquest número, com destacada ha estat la seva trajectòria, en tots els sentits i àmbits, en el partit dels i les socialistes. Li va fallar el seu cor, fruit de la cardiopatia congènita que patia, però el nostre cor està avui i per sempre, amb la Carme.

CARME CHACÓN

Va néixer a Esplugues de Llobregat, afiliant-se al PSC amb només 16 anys. El seu avi matern va ser qui va marcar la seva inquietud pels valors progressistes. La Carme va estudiar amb beques a la universitat pública. Va treballar de valent per poder pagar-se els estudis i, un cop va acabar la llicenciatura de Dret, va decidir ampliar la seva formació al Regne Unit, Canadà i Bèlgica. La seva matèria d'estudi va ser el federalisme.

Regidora a Esplugues, encarregada

de la gestió econòmica i la seguretat de les seves veïnes i veïns, va desenvolupar totes les seves responsabilitats polítiques pensant en la gent, en les necessitats de les persones, des de la proximitat i al costat d'elles. Al llarg de la seva trajectòria política ha estat membre de l'executiva del PSOE, diputada per Barcelona (2000), vicepresidenta del Congrés dels Diputats (2004/2007), ministra d'habitatge i ministra de Defensa (anomenada els anys 2007 i 2008 respectivament) amb José Luis Rodríguez Zapatero.

(Segueix a la pàgina 2)

Cor fràgil, conviccions fermes

Per **Miquel Iceta**, primer secretari del PSC
(La Vanguardia, 10 d'abril de 2017)

Diumenge es trenca amb la notícia de la mort de Carme Chacón. 46 anys, mare d'un fill, amb enormes ganes de viure i de seguir lluitant en defensa dels ideals que compartim. La recordarem sempre en tots els combats, des de l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat al Ministeri de Defensa, aspirant a la secretaria general del PSOE. La seva imatge passant revista a les tropes embarassada del seu fill Miquel va esdevenir símbol dels sostres de vidre progressivament trencats per les dones del nostre país.

Dona de conviccions, respectada pels seus companys però també pels seus adversaris. Treballadora incansable, no oblidava mai la cardiopatia que finalment ha posat fi a la seva vida, però tampoc no deixava que això condicionés la seva vida política, familiar i professional. La seva aparença fràgil i un cor que també ho era, i desgraciadament delicat, no limitaven el seu compromís polític i la fermesa en defensa dels seus ideals. Dona lliure de pensament propi era també militant de partit. Mai no va perdre de vista la dimensió col·lectiva del projecte socialista que va contribuir a construir des de ben jove. Evocava sovint el record del seu avi Paco Piqueras lluitador anarquista i dirigent de la CNT, com a baula del llarg camí cap a l'alliberament de les persones.

La Carme no deixava ningú indiferent, la seva enorme capacitat de treball i el seu compromís amb totes les causes que considerava justes, la posaven en contacte i de vegades en tensió amb tota mena de sectors i interessos socials. El seu pas pel Ministeri d'Habitatge ho va posar de relleu i encara és hora que algú reconegui l'enorme esforç d'ajudar a l'accés de joves a l'habitatge a través de la renda bàsica d'emancipació. Tampoc va ser ben entesa la seva preocupació per les ocupacions il·legals d'habitatges quan afectaven propietaris legítims no especulatius. Ha hagut de ser la malaltia que arrossegava de sempre la que l'hagi aturat en un moment de creixement professional sense que hagués abandonat una vocació política que tampoc no coneixia repòs.

Avui els seus companys i amics estem especialment colpits per la seva mort sobtada. Volem que la seva família ens senti ben a prop en un dolor que compartim. El seu exemple, la seva trajectòria i la seva feina no han estat en va, i la seva memòria augmenta l'exigència de tots aquells i aquelles que compartim els seus ideals de justícia social. Que la terra li sigui lleu i que el seu record ens acompanyi sempre.

La cultura,
un dret social de
ciutadania

Món Local p. 05

La Tercera Via és la solució

La solució a les actuals relacions entre Catalunya i la resta de l'Estat passa per la via del diàleg, la negociació i el pacte. Les i els socialistes catalans sempre han defensat un millor autogovern i finançament, una participació eficaç en la governació del conjunt d'Espanya a través de les corresponents institucions de tipus federal. La sortida a l'actual situació passa també per avançar en matèria d'inversions i finançament, en temes educatius i culturals.

La solució a la qüestió nacional no es podrà donar al marge de la llei. Les institucions catalanes ho són del conjunt de la ciutadania i res no habilita una majoria parlamentària a situar-se fora de la legalitat. Caldrà una solució bilateral i pactada amb Espanya al problema d'encaix de Catalunya amb la resta de l'estat espanyol. No és possible una solució unilateral ni il·legal. La sortida al conflicte és la Tercera Via.

Els catalans i les catalanes que volen construir un nou acord de convivència en una Espanya diferent, aposten per un nou pacte constitucional entre Catalunya i la resta de l'Estat. Cada dia són més les persones que defensen aquesta via com a única sortida i solució política.

La independència no ha de ser l'única solució. Ni beneficia Catalunya, ni Espanya, ni la nostra dimensió europea ni la nostra manera d'entendre el món. La història ens ha demostrat que la societat catalana funciona millor quan està forta i cohesionada. El PSC aposta per preservar la unitat del poble civil de Catalunya.

Cal obrir, com més aviat millor, el marc per a una reforma constitucional que transformi Espanya en un Estat federal, que blindi els drets socials, que augmenti la qualitat de la democràcia, que incorpori el compromís europeu d'Espanya, i que serveixi com a catalitzador del pacte polític que resolgui l'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya. Una reforma que culminarà en un referèndum sobre l'acord amb garanties democràtiques i que interpel·li tothom.

Les i els socialistes catalans aposten fermament per la Tercera Via i per teixir ponts per a l'acord. Han aconseguit que l'aposta federalista hagi passat a formar part de l'ADN del PSOE d'una manera plena i compromesa amb el futur.

Un futur, el del PSOE, on el PSC hi té molt a dir. A curt termini, en unes primàries on poden participar 14.322 persones del seu cens: 13.903 del PSC i 419 de la JSC.

El paper del PSC és afavorir el debat i la participació. Les primàries són per als militants i les militants. El dia de l'elecció, tots els vots tenen el mateix valor. **E**

socialistes.cat

(Ve de la pàgina 1)

El mes de febrer de 2012 va presentar-se com a candidata a la Secretaria General del PSOE, i al Congrés Extraordinari del PSOE de l'any 2014 va ser elegida secretària de Relacions Internacionals. També va ser cap de llista del PSC a les eleccions generals del 20 de desembre de l'any 2015. En una entrevista concedida a l'Endavant! per aquest motiu, ella mateixa es definia com "una persona compromesa. Sóc militant del PSC des dels 16 anys, això significa treballar per construir una societat més justa, i per fer una Catalunya moderna i plural, dins d'Espanya i d'Europa. Avui sento més que mai el compromís d'evitar el xoc de trens i la fractura a la que ens volen abocar la dreta catalana i espanyola". (podeu llegir l'entrevista sencera al número 248 de l'Endavant!, del mes de desembre de 2015).

EL SEU LLEGAT

Durant la primera legislatura dels governs de Zapatero, el seu paper va ser determinant en importants lleis per ampliar els drets civils i socials, o l'Estatut de l'any 2006. Va posar en marxa la primera ajuda per a l'emancipació dels joves, la Renda Bàsica d'Emancipació, que va servir per ajudar a més de 300.000 joves de tota Espanya a accedir a un lloguer (56.000 a Catalunya, la comunitat autònoma amb més beneficiaris).

Durant la seva etapa com a ministra de Defensa va impulsar la modernització de les Forces Armades, les condicions professionals dels seus membres i les mesures per facilitar la incorporació de la dona.

La Carme Chacón serà recordada per sempre per la seva tenacitat i pel seu compromís amb els millors valors del socialisme.

EL SEU FEDERALISME I LES SEVES PRIORITATS POLÍTQUES

En ple debat sobre la solució política que avui viu Catalunya, volem recuperar el posicionament de la Carme en aquest sentit. La Carme Chacón afirmava que "la reforma constitucional ha de servir per construir un nou acord de convivència per a Catalunya i per al conjunt d'Espanya, però també per blindar els drets socials i afrontar les reformes polítiques que fa temps que necessitem. La Constitució actual ha estat molt útil, però ja és hora que l'adaptem als nous temps".

La sortida de la crisi, la creació de llocs de treball amb condicions dignes i la recuperació de l'Estat de Benestar eren les seves prioritats polítiques dels últims anys.

La Carme apostava per impulsar un creixement econòmic sostenible i per derogar la reforma electoral. També volia derogar la LOMCE, proposant un gran acord per a l'educació i reclamant les beques com a dret i l'ensenyament universal i gratuït fins als 18 anys. En els últims temps va ser una ferma defensora de la transparència a les administracions i del foment de la participació ciutadana. I, com a federalista, durant la seva última campanya va abanderar la defensa de la reforma de la Constitució en clau federal per garantir el reconeixement de Catalunya i protegir les seves competències, així com l'aprovació d'un nou finançament, just i solidari, que respecti el principi d'ordinalitat, instant a traslladar el nou Senat federal a Barcelona.

Redacció **Endavant!**

Una mujer entera

Por **Miquel Iceta**, primer secretario del PSC
(eldiario.es 9 de abril de 2017)

Su prematuro fallecimiento es una noticia especialmente triste para la familia socialista porque, aunque momentáneamente se había alejado de la primera fila de la actividad política, todos sabíamos que su corazón y su mente no dejaban de sentir y pensar en clave socialista.

Carme Chacón nos acaba de dejar. Es una noticia que nos deja sumidos en el profundo pesar por la muerte de una compañera que ha escrito algunas de las mejores páginas de la historia del socialismo español.

Carme era una luchadora nata. Y esta no es una frase hecha. Porque ella conocía, desde siempre, la fragilidad mecánica de su corazón y la necesidad de dosificar los esfuerzos. Pero nadie que la haya tratado a lo largo de su vida puede decir que haya percibido en ella la más mínima reserva o cautela a la hora de implicarse a fondo en todo lo que hacía y, especialmente para los que la tratamos en la vida política, en la defensa de sus ideales: la justicia, la igualdad y la solidaridad.

Era una mujer apasionada y luchadora que, como aprendió jugando al baloncesto, nunca dejó de luchar por ninguna pelota. Nunca se dio por vencida y aceptó todos los retos que la vida le puso por delante. Si ser la ministra de Defensa que, durante su embarazo, sacó las tropas españolas de Irak

a muchos les pudo parecer una muestra de su coraje, los que la conocieron bien saben que eso no fue nada comparado con el que demostró al cumplir con su deseo de ser madre pese al riesgo que ello suponía para su corazón. Pero su carácter luchador, su determinación y su corazón emocional se impusieron, esa vez, a su músculo cardíaco.

Y cuando a lo largo de su trayectoria política las fuerzas en su contra fueron más poderosas que ella y la tumbaron, siempre se repuso y volvió a la pelea, a luchar porque no soportaba la sensación de darse por vencida cuando luchaba por algo en lo que creía.

Por eso, su prematuro fallecimiento es una noticia especialmente triste para la familia socialista porque, aunque momentáneamente se había alejado de la primera fila de la actividad política, todos sabíamos que su corazón y su mente no dejaban de sentir y pensar en clave socialista y en cómo ayudar a su partido a construir una vida mejor para los españoles.

Era tal l'admiració i el respecte envers la Carme Chacón, també més enllà del partit de les i els socialistes, que hem triat 10 tweets que van recollir de forma colpidora la seva inesperada pèrdua el passat diumenge, 9 d'abril de 2017.

L'ÚLTIM ADEU DE LA POLÍTICA

Miquel Iceta Llorens
@miqueliceta

Lamentablement he de confirmar la notícia de la mort de Carme Chacón. Colpit per l'emoció el nostre pensament està amb la seva família

Socialistes (PSC)
@socialistes_cat

Colpits per la mort de la companya Carme Chacón. Que la terra et sigui lleu, Carme.

PSOE @PSOE

Consternados por la prematura marcha de Carmen Chacón. Hoy todos y todas los socialistas lloramos de dolor e impotencia.

Pedro Sánchez
@sanchezcastejon

Consternado y roto por la inesperada muerte de la compañera Carme Chacón. Todo mi afecto y calor hacia su familia. Hasta siempre, Carme.

Susana Díaz Pacheco
@susanadiaz

No te olvidaré nunca.

patxilopez
@patxilopez

Tremendamente impactado por la muerte de @carmechacon. Una gran socialista, pero sobre todo una amiga. Terrible noticia

Mariano Rajoy Brey
@marianorajoy

Mi más sentido pésame a la familia, amigos y compañeros de Carme Chacón, gran política con sentido de Estado. MR

Albert Rivera
@Albert_Rivera

Impactado por la inesperada muerte de Carme. Un día triste para la política española. Todo el cariño a su familia y compañeros de @PSOE DEP

Pablo Iglesias
@Pablo_iglesias

Se va una mujer brillante y de gran capacidad política. Lo pude comprobar personalmente. Mis condolencias a su gente Sit tibi terra levis

Carles Puigdemont
@KRLS

Xocat per la mort de Carme Chacón. Tot el meu afecte a la família, i al seu partit @socialistes_cat.

La Tercera Via explicada per Miquel Iceta

El 4 d'abril de 2017 el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va presentar el seu nou llibre 'La tercera via. Puentes para el acuerdo' a Barcelona, acompanyat per Pere Navarro i Alfredo Pérez Rubalcaba en un acte que va voler reunir persones cabdals perquè l'aposta federalista que sempre hem defensat al PSC passés a formar part també de l'ADN del PSOE d'una manera plena i compromesa amb el futur.

Des de 2010, les relacions entre Catalunya i la resta de l'Estat semblen haver quedat bloquejades en un infinit pantà d'incomprensió mútua, insatisfacció i conflicte. La visió unitarista d'Espanya del PP i la voluntat separatista d'una majoria del Parlament català es retroalimenten mútuament alhora que són incapaces de cercar (o senzillament no volen) una alternativa a un conflicte estèril que, en el millor dels casos, malgasta energies i, en el pitjor, comportarà una confrontació en la qual tots sortirem perdent. Els partidaris de la Tercera Via, i en particular els socialistes catalans, insistim que no hi ha solució que no passi per la via del diàleg, la negociació i el pacte. No hi ha dreceres ni solucions unilaterals ni camins que pretenguin desconèixer la legalitat. Tampoc es pot oblidar que la societat catalana està dividida pel que fa a la independència, gairebé a parts iguals.

La Tercera Via lluita per mantenir la unitat civil dels catalans sense introduir un element de fractura de conseqüències imprevisibles. Es tracta de millorar l'autogovern i el finançament, i aconseguir una participació eficaç en la governació del conjunt d'Espanya a través de les corresponents institucions de tipus federal. Una via, en paraules d'Àngel Gabilondo, autor del pròleg, "com a convocatòria a tot un procés de transformació

“No hi ha dreceres ni solucions unilaterals ni camins que pretenguin desconèixer la legalitat”

de la mirada, una modificació, fins i tot, de l'abast dels objectius, que no queden reduïts al més immediat”.

Miquel Iceta sintetitza els elements clau de la Tercera Via en aquests cinc punts:

1. Tenemos un grave problema de integración territorial, de encaje de Cataluña en el resto de España, que se ha puesto especialmente en evidencia tras la Sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatuto dictada en 2010 (cuando el Estatuto llevaba ya cuatro años en vigor sin haber suscitado problema alguno). Baste con citar las movilizaciones ciudadanas, las encuestas, el 1.897.000 votos obtenidos por la opción “sí-sí” de la consulta del 9-N y el propio apoyo electoral que obtuvieron los partidos que reclaman la independencia en 2015: 1.966.508 votos, de un censo de 5.314.736 personas. Es verdad que parte de quienes dieron su apoyo a los partidos independentistas manifiestan en las encuestas que su voluntad es la de forzar la negociación de un nuevo acuerdo y no necesariamente la de romper, como también es cierto que parte de quienes no votamos a los partidos independentistas somos contrarios al inmovilismo y partidarios de renovar el pacto constitucional de 1978.
2. La solución al problema anteriormente citado solo puede venir a través de un proceso de diálogo, negociación y pacto. No hay solución unilateral ni ilegal, ni tampoco cabe esperar una solución del recurso permanente a los tribunales que ha sido a lo largo de

más de seis años la única respuesta del gobierno del PP.

3. Superar más de seis años de ausencia de acuerdos entre los gobiernos de Cataluña y España requerirá tiempo. No cabe esperar soluciones mágicas ni inmediatas, sino un largo proceso de aproximación mutua que debe iniciarse a partir de temas concretos que esperen solución desde hace mucho: inversiones, financiación, cercanías, Corredor Mediterráneo, temas educativos, culturales y lingüísticos... Cuando se empiece a recorrer ese camino se estarán poniendo las bases para abordar las cuestiones de fondo.
4. La judicialización del conflicto añade dificultades a un proceso ya de por sí complejo. Para evitarla se debe exigir a los responsables políticos que cumplan la ley y no sitúen a las instituciones fuera de la legalidad, y conviene también que la vía judicial sea el último recurso y no el primero en cualquier tipo de controversia.
5. Fijar como condición previa y sine qua non la celebración de un referéndum sobre la independencia impide avanzar en la resolución de otros problemas pendientes, cosa que permitiría cambiar la actual lógica de enfrentamiento por una lógica de negociación.

Llevamos ya cerca de siete años perdidos desde la aprobación de la Sentencia sobre el Estatuto (STC 31/2010, de 28 de junio). Casi siete años en los que Cataluña no ha obtenido ni nuevas competencias ni nuevos recur-

“Superar más de seis años de ausencia de acuerdos entre los gobiernos de Cataluña y España requerirá tiempo”

sos ni se han ensayado mecanismos institucionales perfectamente legales para fortalecer el autogobierno e incluso para recuperar elementos erosionados por la Sentencia del Tribunal Constitucional, a través, por ejemplo, de las reformas de las leyes orgánicas que correspondan.

Las soluciones mágicas que se ofrecen desde el independentismo están condenadas al fracaso. Esos falsos atajos ya nos han hecho perder demasiado tiempo, hemos derrochado muchas energías y se han perdido muchas oportunidades.

La cerrazón al diálogo del gobierno de España proporciona una magnífica excusa para que los independentistas sigan empujados en su viaje a ninguna parte a la vez que les va proporcionando elementos para su argumentario que puede resumirse en el “con España no hay manera”, no hay acuerdo ni reforma posible.

Tampoco debemos olvidar que la sociedad catalana está dividida con respecto a la independencia, casi a partes iguales. Quienes hemos luchado siempre por mantener la unidad civil de los catalanes somos especialmente sensibles a esta cuestión. No queremos introducir un elemento de fractura de consecuencias imprevisibles. Y por eso nos planteamos un objetivo que puede concitar un apoyo muy amplio. Se trata de mejorar el autogobierno y la financiación, y conseguir una participación eficaz en la gobernación del conjunto de España a través de las correspondientes instituciones de tipo federal.

Esta es la tercera vía que defendemos. Este es el puente para el acuerdo que debemos construir entre todos.

Miquel Iceta presentarà també el seu llibre a Tarragona (2 maig), València (4 maig), Vilanova i la Geltrú (9 maig), Girona (16 maig), Lleida (22 maig) i Sabadell (25 maig) entre d'altres.

Redacció Endavant!

La Cultura, un dret social de la ciutadania

Joan Francesc Marco
Rocío García Pérez

@RocioGarciaPeII

El món local i les polítiques culturals que hem impulsat des dels governs municipals arreu del territori han estat i són una de les nostres principals fortaleses polítiques reconegudes tant per la ciutadania, com per l'associacionisme i els sectors culturals del país. És inqüestionable que des dels primers ajuntaments democràtics vam fer de la Cultura el nostre element d'identitat, de cohesió social i de projecció de les ciutats i pobles, donant suport a la creació i a la producció per dotar d'eines els col·lectius que més ho necessitaven, ara que hem defensat la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura com a dret social.

Per al PSC la cultura ocupa la centralitat en el marc de les polítiques públiques, valors que ara recuperem per oferir respostes als canvis als quals ara s'enfronta la cultura en l'era digital i la vida en un món globalitzat. Cal recordar que, des dels ajuntaments hem viscut una gran soledat institucional davant el suport que ens demandaven les entitats de cultura popular i tradicional i el món de la creació artística, només salvada quan hem tingut governs socialistes a les administracions supramunicipals. Aquest valor se'n reconeix per part dels actors i persones que s'han adreçat i s'apropen a nosaltres però cal continuar denunciant que la

cultura és un dret social i que la inversió pública ha d'arribar de totes les institucions i no recolzar-se de nou únicament sobre les tresorereries del món local, ja prou menystingudes en el seu finançament i en les seves eines d'actuació per l'aplicació de lleis impulsades i aprovades pel govern de Madrid.

Al govern de Catalunya també trobem clars exemples de desinterès per impulsar eines de suport a la creació en arts escèniques i el sosteniment de les escoles d'educació artística i cultural i de manca de línies de finançament dels sectors artístics professionals.

Els i les socialistes ens comprometem a recuperar el prestigi de les pràctiques socioculturals i socioeducatives promovent espais de promoció, diàleg i experiència cultural que aprofitin els recursos de les escoles i els centres de proximitat i que involucrin associacions de pares i mares d'escolars, associacions culturals, artistes, creadors i agents culturals.

El municipalisme és el que més i millor ens defineix però també ho és el llegat que hem deixat en aquestes tres dècades de democràcia local en matèria cultural, després d'impulsar la creació de la xarxa d'equipaments culturals de proximitat a cada ciutat i po-

ble on hem governat, promovent la participació a la població per a la gestió de les programacions i a l'oferta cultural, fent biblioteques, teatres, escoles d'arts i música; potenciant alhora el lideratge del ric teixit associatiu per promoure models de gestió dels centres de proximitat on el municipalisme ha anat de la mà de la ciutadania.

Des del PSC hem contribuït a fer una cultura accessible a tothom des dels ajuntaments, i sempre que hi hem governat, hem treballat per la conservació i difusió del patrimoni material i immaterial; en la promoció de la creació artística i en la difusió dels continguts i dels productes culturals fent aliances per fer front a les tesis del mercat regit per tendències neoconservadores.

Nosaltres treballem perquè la cultura formi part del cos central de les polítiques públiques i per impulsar mecanismes nous de participació i de suport a la producció i a la creació cultural en aquesta nova era de la digitalització.

Aquesta darrera crisi econòmica ha incidit en les accions de govern i ha influït sense dubte en les polítiques públiques implementades des dels municipis, prioritzant les polítiques socials per posar recursos que evitessin el deteriorament de la convivència i atendre a les persones que més patien els efectes d'aquesta darrera crisi del sistema capitalista als nostres pobles i ciutats. Ara cal continuar reflexionant per debatre sobre les polítiques culturals als municipis per tal d'actualitzar i redefinir les polítiques a desenvolupar en l'àmbit de la cultura, per valorar com s'està produint l'accés a la cultura i l'educació artística cultural a l'àmbit local.

Volem analitzar els models de gestió dels equipaments i estudiar els circuits de difusió artística per continuar avançant en el suport als i les creadores dels nostres municipis. Escoltar i atendre les demandes culturals des de la proximitat amb els nostres veïns i veïnes és la nostra prioritat i la cultura ha estat en aquesta darrera dècada cabdal per entendre com els nostres carrers i places, les nostres biblioteques i teatres s'han convertit en espais de trobada i de convivència, generant-se un veritable impuls a l'activitat cultural amateur de col·lectius i emergint grups nous de joves que cerquen espais nous i aten-

“Per al PSC la cultura ocupa la centralitat en el marc de les polítiques públiques, valors que ara recuperem per oferir respostes als canvis als quals ara s'enfronta la cultura en l'era digital i la vida en un món globalitzat”

ció diferenciada en programacions i activitats locals.

Els i les socialistes som la clau de volta en matèria cultural a Catalunya. Ningú no ens pot negar que tenim una essència i una actitud política proactiva en favor de la cultura; una essència que ens ve de lluny i una actitud que ens fa situar la cultura com un element cabdal en l'eix de la política social, d'aquella política directa per a les persones.

Les persones i la cultura sempre van agafades de la mà. La cultura forma part de la pàtria immaterial dels homes i és un dels seus pilars vitals fonamentals. Cal recordar, amb certa perspectiva, aquell famós passatge de la República de Plató en què es pretén l'expulsió dels “poetes” – el que ara en diríem els artistes– per ser els representants d'una crisi del model ideal. El trencament del model platonià, tanmateix, suposa l'observació crítica de la manifestació, en aquest cas artística, que fa l'home dels seus pensaments particulars, però també col·lectius.

Allò que Plató entenia com una amenaça, modernament, la política ho ha transformat en una virtut i ha canalitzat els impulsos i les temptatives individuals i les ha reconduït en un model social que beneficia tothom. La política no pot restar aliena a la cultura i ha de construir tot un relat que doni resposta a les necessitats socials que se'n deriven. Conscients d'aquesta necessitat, lligats a la implantació d'un model social postfordià, els socialistes hem estat els primers en fer polítiques favorables al foment de la cultura, sobretot, posant-la a l'abast dels nostres veïns i veïnes. I ho hem fet, a més, construint un model que, més enllà de satisfer les necessitats individuals de cadascú, ha fonamentat el seu èxit en la concepció col·lectiva, tot pensant en l'espai compartit, en un espai per a tothom.

De la nostra mà, i, cal dir-ho, amb el suport incansable dels moviments veïnals, ha vingut la construcció de centenars de centres de cultura, espais multidisciplinaris o biblioteques, entre d'altres, que han enriquit la convivència i la cultura arreu del territori. I aquest és i serà el nostre relat.

Malgrat les dificultats que la crisi econòmica ha generat en els ajuntaments i malgrat el setge a les institucions per a la contenció de la despesa pública, nosaltres, els socialistes seguim reivindicant la política cultural de proximitat. És part del nostre tarannà municipalista i que és pel camí que continuarem reconnectant amb la gent.

Joan Francesc Marco és secretari de Cultura i Societat del PSC
Rocío García Pérez és delegada sectorial del Col·lectiu Crisol i membre de la Sectorial de Cultura (política cultural municipal) del PSC

Europa i la socialdemocràcia

Esther Niubó

@eniubo

Aquest 2017, Europa se la juga, però també la socialdemocràcia. Després de les eleccions holandeses, on el populisme racista i antieuropeista del Partit de la Llibertat (PVV) de Geert Wilders no ha aconseguit guanyar les eleccions malgrat el suport que li atorgaven les enquestes, falta per veure què passarà a França, on Marine Le Pen ja va aconseguir ser la força més votada (amb un 26% dels sufragis) en les darreres eleccions al Parlament Europeu de 2014, i encapçala la majoria d'enquestes. De tota manera, tot sembla indicar que **tant el Brexit com l'arribada de Donald Trump a la Casa Blanca han contribuït precisament a desinflar el moviment d'extrema dreta al continent.**

Ara bé, malgrat aquest primer fre, no convé menystenir el suport que molts dels partits ultradretans i antieuropeus continuen tenint a molts països: als mateixos Països Baixos (on el PVV s'ha mantingut en segona posició incrementant 5 escons respecte 2012), però també a França (FN, Front Nacional), Finlàndia (VS, Finlandesos Autèntics), Àustria (FPO, Partit de la Llibertat), Dinamarca (DP, Partit Popular), Hongria (Jobbik), Grècia (Alba Daurada) o Lituània (TT, Ordre i Justícia), per mencionar-ne els casos més significatius. I en certa mesura, aquest suport s'ha nodrit d'exvotants de partits d'esquerra tradicionals: sectors obrers i populars, "desclassats" de la globalització i exclosos dels nous mercats globals i tecnològics que no han sabut veure en la socialdemocràcia un aliat conservador del "món d'ahir" ni en el projecte europeu un paraigua protector del seu benestar sota el qual poder prosperar socialment.

Tant és així que el partit socialdemòcrata holandès, el PvdA, ha obtingut el pitjor resultat de la

seva història en els darrers comicis, després d'haver pactat amb la dreta el govern fa quatre anys, en plena crisi. I a països del nostre entorn, la situació no és massa millor: amb l'excepció de Portugal, on des de 2015 està funcionant contra pronòstic un govern de coalició socialista amb el suport parlamentari del Bloco de Esquerda i el Partit Comunista, els partits de l'òrbita socialista europea només ostenten la presidència del govern a França, Itàlia, Àustria, Malta, Suècia, República Txeca i Eslovàquia, i en alguns països la força d'aquests partits és realment residual, com és el cas del PASOK a Grècia, que no arriba al 7% de suports. A França, sense anar més lluny, els sondejos atorguen un resultat nefast per al guanyador de les primàries socialistes, Benoit Hamon, i la possible victòria de l'exministre Emmanuel Macron, líder del partit liberal En Marche!, podria obrir una escissió important en el Partit Socialista entre els partidaris de mantenir-se fidels als postulats de l'esquerra i els que propugnen virar al centre.

Però si la socialdemocràcia té alguna esperança en aquests moments, aquesta es diu Martin Schulz. A Alemanya, l'expresident del Parlament Europeu i excandidat del Partit Socialista Europeu a les eleccions europees, ha aconseguit recuperar l'optimisme i l'interès d'una majoria de ciutadans amb un discurs típicament socialdemòcrata basat en la justícia social, i molt crític amb el populisme antiimmigració que representa

"Tant el Brexit com l'arribada de Donald Trump a la Casa Blanca han contribuït precisament a desinflar el moviment d'extrema dreta al continent"

Alternative für Deutschland (AfD). Així, malgrat la gran coalició actual, Schulz podria obtenir el suport necessari per liderar una alternativa progressista.

En definitiva, però, **els reptes del projecte europeu** -quan fa 60 anys de la signatura dels Tractats de Roma- **i de la socialdemocràcia van de la mà:** si bé han de reivindicar amb fermesa els seus valors fundacionals i no deixar-se marcar l'agenda pels moviments populistes de diferent signe, també és imprescindible que emprenguin les accions necessàries per donar resposta als riscos que la digitalització, la robotització o el canvi climàtic plantegen a les societats i al món del treball que coneixem, i en concret als sectors més vulnerables. Només així, **si la Unió Europea i la socialdemocràcia abanderaren la causa de la justícia social i la democratització en un món globalitzat, ser europeista d'esquerres deixarà de ser un exercici de nostàlgia del passat.**

Esther Niubó és diputada al Parlament de Catalunya i directora de la Fundació Rafael Campalans.

ESPANYA

El Pacto de Toledo

Meritxell Batet
Mercè Perea
Isabel López Chamosa

@AmbBatet · @MercePerea · @octubre53

El sistema de Protecció Social espanyol, que se ha ido consolidando a lo largo de toda la época democrática, se configura como la clave de bóveda de un sistema construido por arterias en forma de prestaciones. Un almacén que se convierte en la principal red de protección para muchos ciudadanos. Pero, al tiempo, una columna que viene siendo objeto de fisuras, realizadas durante la crisis y a veces de forma consciente e intencionada, que la mantienen en un equilibrio inestable y que pueden llegar, de no ponerse remedio, a hacerla caer. Esta crisis ha tenido consecuencias devastadoras. Tangibles e intangibles. En mayor o menor grado los ciudadanos europeos y, especialmente, los españoles han sentido cómo su realidad más inmediata y futura se desmoronaba como un azucarillo.

La pérdida de empleo, de la vivienda, las más de 800.000 familias a las que no les entran renta alguna en casa, más de un 53% de jóvenes que no encuentran empleo, el desamparo para los mayores de 50 años o el 34% de los trabajadores que, en la actualidad, reciben salarios equivalentes al salario mínimo interprofesional o la casi mitad que perciben salarios de poco más de 900 euros al mes, son ejemplos de las consecuencias de la crisis.

El sistema de protección social y, concretamente las pensiones, son y han sido una herramienta de transformación profunda, que va más allá de los términos economicistas con los que algunos (generalmente bien situados) nos quieren convencer. Garantizar el amparo de la mayor edad, de la infancia, de la enfermedad y del desempleo y de otras situaciones derivadas de contingencias imprevistas, ha sido el objetivo.

Sin embargo, hoy, se nos dice insistentemente que el sistema está en quiebra; que se agota el Fondo de Reserva; que los gastos en pensiones son más altos que los ingresos o que no vamos a poder financiar las prestaciones sociales. Afirmaciones todas ellas interesadas.

Y dentro de ese interés por la alarma en el futuro de la Seguridad Social, en esa creciente desconfianza ciudadana en lo público, las políticas del PP no han sido neutrales en estos efectos. Y podemos decir con rotundidad que, en gran medida, las causantes de la pérdida de ingresos en las arcas de la Seguridad Social son medidas totalmente regresivas. Así, desde la propia reforma laboral del 2012, la cuasi-congelación del SMI; la precarización en las condiciones laborales -sobre todo las salariales-; la todavía elevada tasa de paro; la desaparición de la cotización a los trabajadores desempleados entre 52 y 55 años, becarios o cuidadores profesionales; o la irregularidad en la imputación de los costes de las políticas activas de empleo al Presupuesto de la Seguridad Social, configuran

una caterva de políticas nefastas que han producido la pauperización del sistema.

Y sin embargo, en 2011, la situación económica del sistema -ingresos y gastos- era equilibrada y el Fondo de Reserva, que se había ido dotando con los superávits del sistema -incluso en los peores años de la crisis- alcanzaba una cuantía de más de 68.000M€ ¡Vaya con la queja del PP por la herencia recibida!

Nos merecemos una sociedad en la que las personas jóvenes, mujeres, nuestros niños y niñas, las personas desocupadas, las mayores de 50 años arrojadas del mercado laboral, las personas trabajadoras pobres, esa rara ave fénix que ha vuelto a resurgir por las políticas del PP, o las personas de más edad, se encuentren amparadas por tener un sistema de protección fortalecido, en el que no se pregunte por cuánto cuesta, sino cuánto cubre. Un sistema con garantía de viabilidad y sostenibilidad de futuro. Ése era el objetivo perseguido por el Pacto de Toledo en su creación. Pues bien, los socialistas creemos que Espa-

ña tiene capacidad para afrontar los retos que se nos plantean.

Los socialistas creemos firmemente en la necesidad y la sostenibilidad del sistema. Eso sí. Se exige un cambio radical en políticas en el ámbito laboral, una reforma fiscal integral, pasando por la apuesta decidida de un modelo productivo basado en la innovación y el conocimiento. Políticas socialdemócratas instadas ya en el Parlamento. El reciente acuerdo de los socialistas con el Gobierno -que va por ese camino- y va a suponer el incremento de ingresos en el sistema y no en el recorte de prestaciones. Desde la subida de 8 puntos del SMI (la más importante desde los últimos 12 años), el incremento de las bases máximas de cotización y la reversión de la última reforma fiscal del PP del 2015 de marcado carácter electoral (modificación del Impuesto de Sociedades que benefició "a unos cuantos" y no precisamente a los más perjudicados en esta crisis), son ejemplos de ese cambio de orientación que va a tener efectos inmediatos sobre el sistema de pensiones.

Meritxell Batet es diputada del Grupo Socialista en el Congreso y secretaria de Impulso Federal del PSC

Mercè Perea es diputada del Grupo Socialista en el Congreso y portavoz del Pacto de Toledo

Isabel López Chamosa es secretaria de Gente Mayor y Sistema de Pensiones del PSC

Ciutats europees per la solidaritat i contra l'extremisme

Josep Xurigué

@josepxurigue

Des de l'any 2000, a més de mil·leni entràvem en una nova època. L'atemptat de les Torres Bessones encetà el terror global. I la força de la mundialització anava canviant la fisonomia i el clima humà de les ciutats europees. També ho notàvem a casa nostra. L'impuls mundialitzador i neoliberal eixamplà la desigualtat. La caiguda del mur, el 1989 n'havia estat detonant. Les crisis arran de 2007 posaren en evidència la dificultat dels estats per contrapesar la mundialització. Un món col·lapsava i un altre món neixia.

En aquest context de dificultat democràtica, les desigualtats creixents a les ciutats propicien el creixement de la dreta populista. I es difuminen les fronteres entre la defensa nacional i la seguretat ciutadana. L'esquerra tradicional adopta discursos securitaris

d'ordre: és difícil fer front a la desigualtat i a la dreta extrema alhora. França n'és exponent. La candidata del Front Nacional esdevé amenaça democràtica. A Àustria, Regne Unit, Alemanya, Holanda, Hongria, Suècia, entre d'altres, patim l'extremisme. Mentre els governs de Rússia i EUA són ara factors desestabilitzadors.

Als Estats Units, els territoris rurals han donat la victòria i el suport a un president masclista, racista i bel·licista: tot un escac al consens humanista per als Drets Humans. I irradia el populisme. Aquest context ni neix avui ni és nou.

“Per mantenir vius els principis d'igualtat i fraternitat, necessitem proximitat, poble i ciutat”

Des de la Fundació Internacional Olof Palme (FIOP), amb l'Anna Balletbò, i amb el suport de la Fundació Rafael Campalans (FRC), amb l'Albert Aixalà i després amb l'Esther Niubó, fa 6 anys iniciarem el Seminari d'Extremisme Ideològic, Populisme i Xenofòbia. Glaçats pel terrible atemptat a l'Illa d'Utoya a Oslo l'any 2011, reaccionarem amb la voluntat d'organitzar un memorial anual que fos espai de reflexió i proposta.

Deia Palme que al racisme no se'l combat només amb grans teories, sinó amb un dia a dia digne per a la majoria. El seu llegat invoca la fortalesa de la democràcia social, política i econòmica. L'adversari a abatere per l'extremisme ideològic és la Democràcia: com a societat oberta, participativa, justa en l'economia; com a sistema representatiu transparent.

Els estats en aquest món globalitzat, veuen erosionada la separació de poders, observem el poder de les grans companyies transnacionals, i no han estat capaços de frenar l'empobriment de les classes mitjanes. S'ha perdut connexió entre ciutadania i dirigents polítics.

“Deia Palme que al racisme no se'l combat només amb grans teories, sinó amb un dia a dia digne per a la majoria”

Per mantenir vius els principis d'igualtat i fraternitat, necessitem proximitat, poble i ciutat: en la governança de l'educació, dels espais públics, de la salut, de l'envelliment, de l'atenció als joves, en l'atenció integral als barris –on es pon l'ou de l'extremisme– per construir una societat segura. Menys vulnerable a l'extremisme. A Catalunya, amb el Tripartit i la Llei de Barris vam invertir en seguretat de futur. Ara cal societat, joves, voluntariat, gent activa que faci democràcia de dalt a baix.

Democràcia social, socialdemocràcia com a part de la solució. I enriquir el debat entre Estat i Mercat, tenint clar que el públic té una dimensió no institucional que és col·lectiva.

Ens cal recuperar l'Europa propera que tantes vegades invocava Pasqual Maragall. Davant l'Europa atemorida. Des d'aquests barris atesos, enfortint les comunitats locals, fent seguretat comuna, com diria Palme. Els cossos de Solidaritat Europeus, recent iniciativa de la Comissió, n'és una bona mesura en el terreny de la ciutadania compromesa.

Esteu convidats al VI Seminari d'Extremisme Ideològic de la FIOP i FRC! Serà el dimecres 26 d'abril, sota la direcció d'un expert de referència, en Xavier Casals.

Solidaritat i Democràcia!

Josep Xurigué és doctor en Ciència Política (UAB).

ESCOLA DE FORMACIÓ
XAVIERsoto INFORMA

Formació per construir

Alicia Romero
Luis Miguel Guerra

@aliciarl @luismigumu

La formació és una dinàmica de creixement personal que consisteix en aprendre, fer descobriments, conèixer gent, i desenvolupar totes les nostres capacitats. Des d'aquest punt de vista, sembla clara la impor-

“Una bona sessió de formació és una garantia per refermar els nostres principis, aprendre, conèixer gent, relacionar-nos, i poder-ho utilitzar posteriorment per construir i confrontar políticament”

tància de la formació al llarg de la nostra vida. Tanmateix, la formació té un caràcter social ja que a mesura que ens anem formant, comprenem i transformem la realitat que ens envolta. Des d'aquest punt de vista, la formació és fonamental en un partit polític. Formar-se per aprendre, comprendre i transformar la realitat a la recerca d'una millora substancial de la vida de les persones.

Per això cal oferir als i les militants la formació més adequada, només així ajudarem a avançar i créixer. I és en aquest punt on prenen una importància cabdal els formadors i les formadores que han de comptar amb les millors capacitats i eines per dotar cadascun dels membres de la nostra organització dels fonaments i les capacitats que es requereixen per comprendre una societat complexa com la que vivim.

Una bona sessió de formació és una garantia per refermar els

nostres principis, aprendre, conèixer gent, relacionar-nos, i poder-ho utilitzar posteriorment per construir i confrontar políticament.

El PSC té la ferma voluntat de continuar apostant per la formació com la millor garantia per comptar amb persones cada dia més preparades. Tothom pot trobar el seu lloc en el fet formatiu. Busquem-lo junts i fem-ho possible, tots en sortirem guanyant!

Alicia Romero és secretària de Formació del PSC
Luis Miguel Guerra és director de l'Escola de Formació Xavier Soto

LES PIULADES DEL MES

Miquel Iceta Llorens @miqueliceta • 5 d'abril
Tercera Via és tot allò que impliqui solució i acord

Parlon#apeudecarrer @nuriaparlon • 5 d'abril
Demanem + pressupost a l'Estat i Generalitat en polítiques habitatge, seguretat jurídica, regulació mercat lloguer, pròrroga contactes LAU

Socialistes (PSC) @socialistes_cat • 5 d'abril
"Reclamem que s'apliqui la llei 17/2015 d'igualtat com demanen els 2 últims informes de @onsonlesdones @martamoreta

José Montilla @JoseMontillaA • 5 d'abril
La Moció sobre política cultural de Montilla rep el suport de tots els grups parlamentaris del Senat menys el del PP

FMC @FMCmunicipis • 5 d'abril
Els pressupostos no estaran aprovats fins al juny i els #municipis en els 6 mesos restants d'aquest any no podran executar el superàvit...

Eva Granados @Eva_Granados • 4 d'abril
Agraïm la feina feta pel @joancgallego i el seu equip per fer un país més just. Continuarem construint les alternatives socials plegats

Núria Marín @nuriamarinh • 4 d'abril
Un acte de barbàrie més. Els ciutadans no ens cansarem de sortir al carrer per expressar el nostre rebuig i solidaritat #San-Petersburg

L'APUNT

- ✓ **El Grup Socialista al Congrés** presenta recurs d'inconstitucionalitat a la DA 40 dels pressupostos de la Generalitat
- ✓ **Pol Gibert** demana al Govern que expliqui què fa per evitar la precarietat que impregna gran part del mercat laboral
- ✓ **Meritxell Batet:** "Una vegada més, els pressupostos de l'Estat són decebedors per a Catalunya"
- ✓ **Salvador Illa:** "hem dit sempre que no hi ha cap futur fora de la llei, i que tot allò il·legal està condemnat a no portar-nos enllac"
- ✓ **Miquel Iceta a Mas:** "Ja no creiem en la seva paraula; ha d'assumir responsabilitats"
- ✓ **Eva Granados sobre les inversions promeses per Rajoy:** "És una obligació dels governants gestionar les infraestructures i les inversions, no és cap mèrit"

LA FOTO

Pilar Díaz, alcaldessa d'Esplugues de Llobregat (localitat natal de la Carme), signant el llibre de condolences en record i homenatge a la Carme Chacón

FINESTRA AL MÓN

Fa temps que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya s'estan mobilitzant per aconseguir que les institucions reaccionin davant el drama dels refugiats. Les autoritats locals i municipals són conscients de la responsabilitat col·lectiva que requereix aquest moment històric. Són molts els alcaldes que, reconeixent la complexitat del tema, han apel·lat públicament als organismes competents per buscar alternatives capaces de donar auxili humanitari als que veuen en Europa la seva única esperança de vida.

Segons l'Organització Internacional per a les Migracions, des de principis de 2015 fins mitjans de 2016, al voltant d'un milió tres-cents mil persones migrants i refugiades van arribar a Europa, un 96% de les quals ho van fer per via marítima. Una de cada 5 d'aquestes persones que han intentat creuar el Mediterrani són nens i nenes i al voltant de la meitat de totes les persones refugiades al món són infants. Molts d'ells viatgen sols, sense família, segon dades d'UNICEF.

Amb aquest panorama estem davant la crisi de refugiats i migrants a Europa més greu des de la Segona Guerra Mundial, aquesta realitat no pot ser ignorada i és responsabilitat de les institucions i la ciutadania comprometre's i fer costat a aquestes persones perquè els seus drets siguin respectats.

A Save The Children som conscients que un canvi només serà possible si assumim aquest compromís com a propi des de tots els àmbits. Per això va néixer el projecte "El meu arbre, les teves arrels", una iniciativa que busca implicar la ciutadania de Catalunya en la defensa dels drets de les persones migrants i refugiades i fer visible la situació de la infància en moviment.

És als espais més propers, on convivim cada dia amb els altres, on veritablement tenim l'oportunitat de conèixer, compartir i incloure els nouvinguts, per això els municipis i les escoles són els protagonistes d'aquest projecte. Volem destacar i visibilitzar el paper clau que ha tingut i té la ciutadania en l'acollida d'aquestes persones, ja que Catalunya té una llarga tradició en l'acollida de persones migrants i refugiades.

Utilitzant l'empatia i amb un exercici de memòria col·lectiva a nivell institucional i personal "El meu arbre, les teves arrels" convida que els nens, nenes i adults participin realitzant el seu propi arbre genealògic, relatin els orígens de les seves famílies i visibilitzin així la diversitat intrínseca que hi ha en cada grup familiar i en cada persona.

L'arbre simbolitza la importància de la terra per créixer de manera sana, condició sense la qual les persones no poden desenvolupar tot el seu potencial. Catalunya sempre ha acollit persones d'arreu del món, i això fa que avui dia sigui un bosc amb molta diversitat.

Des de Save The Children **convidem els municipis de Catalunya a sumar-se al projecte signant una Declaració institucional de municipi compromès amb la infància en moviment i fer un acte públic el 20 de juny, Dia Mundial de les Persones Refugiades.** A casa nostra també hem viscut l'exili i l'emigració i no volem quedar-nos de mans creuades davant d'aquest drama.

Per conèixer la proposta de Declaració institucional dels municipis en favor dels refugiats i informar-vos millor del projecte i les activitats que us proposem, visiteu la web www.elmeuarbre.org.

Save the children

Endavant!

www.endavant.info · **Contacte:** info@endavant.info
Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Carrer Nicaragua 75-77 - 08029 Barcelona
Imprimeix: Imprintsa · DL: B-764-987
[f](https://www.facebook.com/Endavant) Endavant · [@_Endavant](https://twitter.com/Endavant)

Director: Eduard Rivas

Cap de redacció: Kiko de la Torre

Han col·laborat: Miquel Iceta, Jordi Santandreu, Joan Francesc Marco, Rocío García, Esther Niubó, Meritxell Batet, Mercè Perea, Isabel López, Josep Xurigué, Alicia Romero, Luismi Guerra i Esther Montes.

Disseny: Dep. de Disseny i Edicions del PSC

Consell de Redacció:

Aroa Arauzo, Meritxell Batet, Laia Bonet, Enric Casas, Carles Cuerva, David Donaire, Bego Floria, Manel Fran, Pol Gibert, Salvador Illa, Mònica Lafuente, Javi López, Joan Francesc Marco, Tomás Morales, Pere Navarro, Esther Niubó, Lourdes Pablo, Sílvia Paneque, Alicia Romero, Xavier Sabaté, Francesc Trillas.